Anul LXXXVIII — Sibiu, 21 Ianuarie 1940 — Nr. 4

BIBL. „ASOCIAȚIUNII" SIBIU

Telegraful Roman

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andreiu Șaguna

APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul: Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor un șir petit 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile se adresează **Administrației** ziarului Telegrafu Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Idealul național permanent

In timpul sărbătorilor Crăciunului am primit vizita unui intelectual român care se silește printr'o revistă proprie și prin cărți voluminoase publicate la dese intervale să lămurească un ideal permanent și de toți acceptat pentru strădaniile neamului nostru, convins că fără un asemenea ideal care să ne unifice și să ne țină întinse sforțările nu vom putea realiza nimic remarcabil în istoria noastră viitoare. Spunea că în strădania sa are lipsă de concursul cât mai multora și mă invita și pe mine să-mi dau modesta contribuție pentru a face ecou silințelor sale.

I-am spus că o fac bucuros, numai să ne punem de acord asupra a ceeace ar putea să formeze acel ideal permanent, de care avem într'adevăr lipsă după ce idealul, legat de împrejurări precise, al întregirii naționale s'a înfăptuit. L'am rugat deci să-mi precizeze care este acel ideal după Dsa, deoarece din revista și din cărțile ce le-a publicat nu m'am prea putut lămuri. Din ceeace mi-a spus am înțeles în sfârșit că Dsa gândește că acest ideal ar trebui să fie lupta pentru *romanitatea* noastră, atât în politica internă cât și în cea externă.

I-am arătat atunci mai multe din nedumeririle mele cari găseau insuficient acest ideal.

Voi încerca acum să le dau o articulație mai sistematică și să schițez ceeace, după părerea mea, trebue să constitue într'adevăr idealul nostru național permanent.

Știința a redus multiplicitatea entităților din natură la câteva clase, între cari există o anumită legătură. Jos de tot este lumea atomară a celor nouăzeci și ceva de elemente. In interiorul atomului există o mișcare circulară a electronilor în jurul protonului, care se efectuiază — cum a constatat fizica mai nouă, în special prin teoria quantelor — după legi cu totul deosebite de cele din lumea mare, formulate de Newton. Și în atomul fiecărui element e un alt fel de mișcare celulară.

Atomi din diferite elemente constituesc prin unire între ei moleculele, adică unitățile ultime ale diferitelor materii: apă, aer, carbon, sare etc. Ce s'a petrecut aci? Mișcările caracteristice din interiorul atomilor componenți s'au modificat? Nu, căci atunci înșiși atomii respectivi și-ar fi pierdut existența. Fără să se modifice deci în interiorul lor, în legea ființii lor, au fost adunați și ridicați într'o unitate superioară, a cărei lege de viață este totuși alta decât cea a atomilor componenți. In molecula unei materii există deci deodată felurile de mișcări particulare ale părților componente și felul de mișcare superior al întregului. A apărut aci un nou *principiu de unitate* și o nouă *lege de viață*. Principiul cel nou de unitate dictează *legea cea mai înaltă de viață* din noua formă de entitate. Această entitate nu e nici numai o colecțiune de părți componente, căci atunci n'ar exista pe deasupra lor ca o individualitate unitară cu o lege superioară de viață, dar nu e nici un întreg nediferențiat, ci are caracterul unui organism, adică e și multiplicitate dar și unitate.

O clasă mai înaltă de entități, cu o mai mare bogăție de părți componente, este organismul vegetal. In el sunt adunate și înălțate într'o unitate superioară o mulțime variată de celule cari constau din moleculele mai multor materii, acestea fiind la rândul lor unități ce cuprind mai multe feluri de atomi. Deci avem aci o clădire cu patru etaje. Variatele mișcări din mulțimea felurită a atomilor rămân netulburate, deasemenea originalitatea de viață a diferitelor categorii de molecule, netulburate funcționează și-și păstrează originalitatea lor și diferitele feluri de celule. Dar legea de viață a întregului e alta decât a tuturor felurilor de părți componente. E o lege superioară tuturor, e legea cea mai înaltă din noul organism, care e expresia nu a unei sau a altei părți componente, ci a întregului, a individualității organismului, care nu e o simplă adunare de părți.

Ce-a făcut ca o înlănțuire de molecule să dea o celulă, deci o unitate nouă și o nouă lege de viață? Numai moleculele componente n'o pot explica? A intervenit aci un factor nou de creație, care a sintetizat părțile creind condiții transformate de viață, altele decât cele proprii ale părților.

Același lucru se petrece cu regnul animalelor unde complexitatea e și mai mare. Iar pe o treaptă mai înaltă stă omul, în care în complexitatea constituției animalice tronează ca un principiu superior de unitate, spiritul. Legea de viață cea mai înaltă a omului nu e mișcarea intraatomară — în acest caz n'ar fi nicio unitate în viața lui, — nici diferitele mișcări moleculare sau celulare, nici variatele funcțiuni fisiologice și instincte animalice, ci este o lege care se bolțește deasupra tuturor, se folosește de toate, dar le și transcende: este mișcarea spre un ideal unitar potrivit spiritului. (Am folosit pentru această schemă impunătoarea carte a teologului anglican Lionel Spencer Thornton: The Incarnate Lord — Domnul întrupat, — Londra 1928, unde viziunea aceasta a universului e prezentată pe larg).

Cred că această lege generală ce stăpânește toate făpturile domină și lumea entităților și a sintezelor biologic spirituale cari sunt națiunile.

Neamul românesc este o sinteză biologic-spirituală a mai multor părți cari au intrat în compoziția lui. Cele mai principale sunt: elementul dac, elementul latin și creștinismul ortodox. (Las'că elementul latin n'a fost chiar latin după sânge, știut fiind că o mare parte din coloniști au fost aduși din provinciile Asiei mici).

Dar este o sinteză nouă, o individualitate proprie, cu un principiu de unitate deosebit de toate părțile componente. Legea cea mai înaltă de viață a neamului nostru, legea care îl exprimă ca ceeace este el în chip propriu, este aceea pe care o trăește ca întreg, nu care e proprie vreuneia din părțile lui. Caracteristicele elementelor componente sunt străbătute de un timbru nou, unitar, de timbrul individualității noui care este *românitatea*. Deci putem spune că legea cea mai înaltă de viață a neamului nestru este *românitatea*.

O individualitate care nu trăește după legea care o exprimă ca întreg, ca individualitate respectvă, ci lasă să fie copleșită această lege de legea de viață a vre-unui element component, a vre-unei unități subsumate, merge, firește, spre disoluție. Precum omul care nu mai trăește după legea spiritului care este legea supremă a omului ca întreg, a omului ca om, ci dă preponderanță pornirilor vre-unei părți componente subalterne, promovează o hipertrofie unilaterală a pornirilor acelei părți și cade în complexe psihologice cari duc spre desintegrarea individualității sale adevărate (op. cit. 63), la fel neamul care permite desvoltarea exagerată a caracteristicei vre-unui element component al său, e periclitat să-și piardă individualitatea, nu numai prin faptul că nu o mai activează ca atare, ci și prin faptul că permițând acelui element o desvoltare exagerată produce reacțiunea tot exagerată a altor elemente și peste tot se produce un desechilibru, o tulburare a sintezei și a fizionomiei sale precizate.

* FOIȘOARA *

Educația religioasă a copilului *

Cât de binefăcătoare sunt amintirile copilăriei pentru viața de mai târziu. Amintirile bune ajută omului să suporte momentele grele din viață cu liniște, cu împăcare și-i dau îndemnuri puternice spre realizări de valoare. Dar amintire în senz mai larg este toată creșterea ce o dăm copiilor în vârsta fragedă. De aceea a vorbi despre amintirile ce trebuesc depozitate în sufletul copilului, însemnează a vorbi despre educația ce trebue să i-o dăm.

„In fiii neamului, neamul însuși trăește", a zis Regina Maria; prin copii se mențin națiunile, prin ei se reînoește lumea biologic. Dacă ne întrebăm însă care este factorul care poate regenera neamul din punct de vedere spiritual, vom afla ușor răspunsul: tot copiii!

„Copiii sunt tinerile vlăstare, ale unei noui vieți, ce cresc înaintea privirilor noastre și aduc în apăsătoarea atmosferă, aer curat și speranțe noui; sunt mlădițe tinere în pădure, în locul căreia vreodată în îndepărtarea istoriei, se va înălța o nouă pădure cu arbori noui", (Pr. Ștefan D. Dobra: „Dostoiewski și tineretul", București, 1938, pag. 72).

Deoarece copiii sunt speranța și viitorul neamului nostru, datori suntem, părinți, școală, societate, să ne îngrijim de o educație cât mai armonioasă a lor.

Educația care poate da armonia cea mai perfectă ființei omenești și care în același timp este mai cuprinzătoare decât toate celelalte laturi ale educației, este educația religioasă.

Căutăm să desvoltăm în copiii noștri sentimentul religios, prin întărirea credinței într'un principiu creator și conducător al vieții; și să subordonăm viața fiecăruia acestui principiu, pentru ca ei să devină creștini luminați și membri folositori ai bisericii.

De ce trebue să facem aceasta?

Din mai multe motive:

1. Pentrucă credința satisface tendința spiritului nostru, de a ști totul. Ea singură ne dă posibilitatea de a explica minuni și taine. Căci cine cunoaște pe Dumnezeu, are în El un izvor nesecat de înțelegere și de interpretare a tuturor.

Cu drept cuvânt a zis fericitul Augustin: „Nefericit e omul care cunoaște toate, dar nu te cunoaște pe tine Dumnezeule!"

2. Dacă privim în trecut, observăm că întotdeauna credința a sporit moralitatea.

3. Credința integrează individul mai intim în societatea semenilor.

4. Credința răspunde nevoilor sufletului, arătându-i calea mântuirii.

5. Credința este elementul care a menținut neamul românesc, cu tot trecutul lui sbuciumat. „Pe cei ce-s duși, cu fală noi îi păstrăm în sânge, credința lor e farul ce 'n veci nu se va stânge", zice poetul (Zah. Bârsean: „Noi n'avem morți").

Cum vom realiza o bună educație religioasă? Care sunt mijloacele cele mai adecvate? Dacă avem *răbdare, stăruință, încredere* și *dragoste*, mijloace ne stau la îndemână destule.

Vom cerceta câteva:

Primul factor de educație religioasă este *familia* și mai ales *mama*. Ei îi revine obligația, ca folosind ascultarea, stima, iubirea și speranța firească a copilului, precum și aplecarea lui religioasă naturală, să desvoalte în inima curată a lui sentimente înalte, prin cari să se ajute la formarea personalității spirituale a omului de mai târziu.

„Sentimentul religios, formează unul din atributele naturii omenești. Copilul aduce cu sine, germenul acestui sentiment. Familia este aceea care are cea dintâi chemarea să cultive acest sentiment, formând o temelie socială pentru școală, care să construiască pe această temelie, opera

* Conferință rostită la serbarea de Crăciun a „Școlii de aplicație" de pe lângă Școala normală de fete „A. Șaguna".

Socotim, de aceea. naive toate lozincile cari cer. unele să trăim după legea elementului dacic din noi, alte e după a celui romanic, să promovăm fie substratul dacic fie suprastructura romană. Judecata logică şi bunul simţ comun, ca şi poruncile realităţii, cer să trăim după legea individualităţii noastre naţionale, adică româneşte. Nu romanitatea, nu dacismul, ci românitatea cu tot ce cuprinde ea, aceasta este legea cea mai înaltă prin care ne menţinem şi ne împlinim misiunea noastră. Idealul nostru, exprimat în linii mari, este ca al oricărei entităţi: să ne menţinem şi să ne desfăşurăm în toată plenitudinea însuşirile *românităţii*, nu ale romanităţii noastre. Se cade însă să precizăm şi mai bine acest ideal, ceeace vom face în alt număr.

D. STĂNILOAE

Contribuţia

Arhiehiscopiei ort. rom. de Alba-Iulia şi Sibiu la bonurile pentru înzestrarea armatei

La 31 Decemvrie 1939, Inalt Prea Sfinţitul Mitopolit Nicolae al Ardealului a comunicat dlui Mitiţă Constantinescu, Ministrul Finanţelor, prin telegramă, contribuţia preoţimii din Arhiepiscopia de Alba-Iulia şi Sibiu la bonurile pentru înzestrarea armatei.

Textul telegramei:

Excelenţei Sale Domnului
MITIŢĂ CONSTANTINESCU
Ministrul Finanţelor
Bucureşti

In numele Nostru şi al preoţimei ortodoxe române din Arhiepiscopia de Alba-Iulia şi Sibiu dimpreună cu personalul dela Centrul Eparhiei şi personalul didactic al Academiei teologice şi al Şcoalei de cântăreţi, avem onoarea a Vă aduce la cunoştinţă că însufleţiţi de simţământul dragostei de Neam şi Ţară am decis să subscriem salarul pe o lună la Bonurile pentru înzestrarea Armatei. Pe lângă aceasta am subscris din Fondurile centrale ale Arhiepiscopiei suma de încă un milion Lei în acelaşi scop.

Odată cu arhiereşti binecuvântări primiţi Vă rugăm cele mai călduroase ale Noastre urări de Anul Nou pentru persoana Excelenţei Voastre şi pentru marea operă ce îndepliniţi în viaţa Neamului.

NICOLAE
Mitropolitul Ardealului

Preotul şi sănătatea poporului

Preotul, medicul şi aşezămintele sociale ale Bisericii

Până aici am încercat să arăt cum poate lucra preotul pentru păstrarea şi întărirea sănătăţii poporului nostru. L-am considerat pe preot aparte, legat de misiunea lui duhovicească, îmbinând lucrarea de asistenţă sanitară cu marea lucrare duhovnicească de mântuire sufletească a turmei sale cuvântătoare. Ba am văzut că pentru preot lucrarea sanitară nu este un *scop*, ci doar un mare comandament al dragostei părinteşti şi un minunat *mijloc* de lucru pentru mântuirea sufletească a enorîaşilor săi.

Totuşi preotul nu poate să rămână izolat în lucrarea lui sanitară. El singur nu poate totul. Problema ridicării sanitare a satelor e atât de întinsă şi anevoioasă, încât aci trebue să-şi dea mână de ajutor toţi factorii culturali ai satelor. Căci problema sanitară a satelor, după cum am arătat, nu e numai o problemă de igienă, ci şi o mare problemă de cultură şi una de civilizaţie. Doar ignoranţa şi urmările ei nenorocite, sunt acelea cari concurează la sdrunciparea sănătăţii poporului nostru. Şi în ofensiva sanitară trebue avut în vedere mai întâi înlăturarea acestor cauze, împrăştierea întunerecului neştiinţei sanitare şi igienice.

De aceea activitatea sanitară a preotului nu poate rămânea izolată. Ea trebue bine încadrată într'un mare plan de lucru sanitar la sate, în care să se întâlnească preotul, medicul şi învăţătorul, agentul sanitar şi moaşa. Această încadrare a tuturor factorilor intelectuali dela sate într'o adevărată armată pentru marea ofensivă sanitară şi culturală la sate s'ar fi realizat în mod fericit prin legea *„Serviciului Social"*.

Dar cum legea Serviciului Social e suspendată preotul se poate ajuta în lucrul său sanitară cu *Casa Culturală parohială* şi cu *Reuniun a de femei* şi chiar cu societatea *Sfântul Gheorghe* a tineretului cari se află în cele mai multe parohii din Arhiepiscopia noastră de Alba-Iulia şi Sibiu.

Dar înainte de a vedea cum se poate face această împreunălucrare, să vedem legătura de colaborare sanitară firească ce trebue să se stabilească între preot şi medicul de circumscripţie în lupta de apărare şi întărire a sănătăţii poporului.

Preotul şi medicul, iată două persoane, două instituţii, cari ar trebui să se întâlnească cât mai des. Doi luptători cari ar trebui să lupte cot la cot, ajutându-se reciproc, pentru apărarea şi mântuirea neamului. Până acum ei se întâlneau rar, la căpătâiul unui muribund. Această întâlnire e prea târzie şi nefolositoare. Preotul şi medicul trebue să se întâlnească în casa ţăranului nostru îndată ce el s'a îmbolnăvit. Preotul trebue să cheme pe medic la căpătâiul săteanului bolnav, căci el e *părintele* lui şi îi ştie necazul din prima zi. Preotul trebue să fie de faţă la consultaţiile medicului spre a se interesa de felul boalei şi felul tratamentului. Medicul pleacă în comuna lui de reşedinţă, iar preotul rămâne să supravegheze evoluţia boalei şi aplicarea tratamentului medical deodată cu aplicarea tratamentului duhovnicesc necesar.

Iată doi doctori, unul al trupului şi altul al sufletului, cari trebue să se ajute în lupta cu boala şi cu păcatul. Doi doctori şi două tratamente, pentrucă din două părţi e alcătuit omul: din trup şi suflet. Dar acestea stau într'o legătură atât de strânsă, încât ajutând pe unul ajuţi şi pe celălalt.

Preotul şi medicul se pot ajuta şi altfel. Un cuvânt de mângâiere şi încurajare din partea preotului face foarte mult pentru bolnav. Nădejdea şi încrederea deplină în ajutorul lui Dumnezeu şi al medicului trezesc în bolnav noui puteri de viaţă cari intrând în luptă cu boala reuşesc s'o învingă. O rugăciune fierbinte lângă patul unui bolnav coboară harul lui Dumnezeu şi adună puterile sufleteşti ale bolnavului, îmbinându-le într'o nădejde nouă, la o luptă nouă. Repetăm acest adevăr, pentrucă rugăciunea preotului făcută din proprie iniţiativă şi din dragoste curată, face cât toate medicamentele. Preotul trebue să fie conştient de tot binele pe care-l poate face şi să nu precupeţească nicio osteneală pentru a-l putea săvârşi.

Pe de altă parte medicul poate ajuta pe preot în lucrul său sanitar, cu sfaturile şi îndemnările sale. Preotul are întotdeauna de învăţat dela medic în lucrul său sanitar. Şi va trebui să se sfătuiască unul cu altul în multe chestiuni şi împrejurări. Ei trebue să fie înfrăţiţi în dragostea lor pentru poporul nostru şi în dorinţa de a face binele, de a mângâia şi de a lecui pe atâţia necăjiţi şi greu loviţi din lumea satelor, ştiind că tot ce fac acestora, Domnului Hristos şi neamului nostru fac.

Preotul şi medicul nu trebue să fie, pentru săteni, nişte persoane funebre, al căror nume să le inspire numai teamă şi îngrijorare de moarte, ci dimpotrivă trebue ca ei, prin dragostea şi râvna lor de a-i ajuta, de a-i lecui şi îndruma spre bine, să le inspire numai nădejde şi mângâiere. Ei, preotul şi medicul, trebue să fie nişte adevăraţi părinţi ai poporului.

Acum să ne întoarcem la Casa Culturală. După cum spuneam mai sus legea *Serviciului Social* şi a *Căminelor Culturale* e suspendată. Totuş în Arhiepiscopia noastră de Alba-Iulia şi Sibiu aveam în multe parohii *Case Culturale* şi *Reuniunea ale femeilor ortodoxe*. Aceste *aşezăminte sociale ale Bisericii* înfiinţate de I. P. Sf. Mitropolit *Nicolae* al Ardealului, au în programul lor de lucru şi ajutorarea celor sărmani şi bolnavi. Lucrul acesta se spune clar chiar în statutele lor. Astfel în Statutul *Casei Culturale* se propune la capitolul mijloacelor de lucru: *„Combaterea alcoolismului* şi a plăgilor morale (art. 26) precum şi *înfiinţarea unui cămin pentru neputincioşi, infirmerie şi bae poporală* (art. 31).

Iar în Statutul *„Reuniunii ortodoxe a femeilor române"* citim tot la capitolul mijloacelor de lucru: „Cercetarea şi ajutorarea orfanilor, văduvelor, săracilor, *leuzelor* şi *bolnavilor*" (art. 20).

Aceste aşezăminte sociale ale Bisericii noastre stau la îndemâna preotului. El n'are decât să-le învioreze şi să-le pună la lucru. Ele pot înlocui foarte bine lucrarea începută de Serviciul Social. In scopul acesta I. P. Sf. Mitropolit *Nicolae* a trimis chiar o circulară (Nr. 12089 din 2 XI 1939) prin care îndeamnă preoţimea să intensifice acţiunea socială a Bisericii prin Case Culturale şi prin Reuniunile de femei, lucrul acesta fiind cerut atât de suspendarea Serviciului Social ca şi grelele împrejurări prin cari trecem.

Azi avem în Arhiepiscopia de Alba-Iulia şi Sibiu peste 190 de Case Culturale şi peste 250 Reuniuni de femei. Iar prin circulara mai sus citată I. P. Sf. Mitropolit Nicolae cere preoţilor ca să înfiinţeze Case Culturale şi acolo unde încă nu sunt.

Iată o acţiune binevenită. Iată aşezămintele sociale ale Bisericii de cari preotul se poate folosi în mod minunat în lucrul lui sanitar la sate. Prin Casa Culturală poate înfiinţa o infirmerie şi o mică farmacie parohială, şi eventual chiar o bae poporală. Iar prin Reuniunea de femei el poate cerceta şi ajuta pe bolnavi şi mai ales pe femeile leuze.

De asemenea opera de asigurare a sătenilor în caz de boală se poate mai uşor realiza cu ajutorul Casei Culturale, întrucât va avea tot sprijinul poporenilor. Aci, la Casa Culturală parohială se întâlneşte preotul cu învăţătorul şi cu medicul etc. Munca lor nu rămâne izolată. Străduinţele lor se unesc, se întregesc şi se întăresc într'o luptă nouă, spre binele şi fericirea neamului. E nevoe de această concentrare pentru marea ofensivă culturală şi sanitară la sate.

Dar preotul trebue să aibă de grijă că el şi aci rămâne reprezentantul Domnului Hristos. El trebue să impună acţiunii ce se desfăşoară la Casa Culturală duhul Evangheliei, luptând din puteri cu duhul

---

trainică a educaţiei religioase", (Fl. Cristescu, I. G. Bratu, „Metodica învăţământului primar", Bucureşti, 1925, pg. 24).

Dacă părinţii nu vor cultiva credinţa religioasă în copii, niciodată ei nu vor ierta părinţilor desinteresul lor. Copiii să aibă în părinţi o icoană vie de religiozitate, după care să se formeze ei.

„Religia copilului, depinde de felul de a fi al mamei şi nu de felul în care ea sau tatăl vorbesc", (Fl. Cristescu, I. G. Bratu, op. cit. pg. 25).

„Părinţii însoţind totdeauna copiii la biserică, lămurindu-le practicile religioase din viaţa de toate zilele, explicându-le misterul naturii — fructul unui act divin — lămurindu-le frumuseţea cărţilor sfinte, înfăţişându-le tablouri religioase frumoase şi atrăgătoare, învăţându-i rugăciuni necesare pentru hrana spirituală zilnică, iată atâtea practici ce pot forma sufletul religios al unui copil, iată atâta material ce le poate modela sufletul plăpând şi mlădios, iată atâtea momente sortite de a le forma un fond spiritual religios, pe care să se fundamenteze în timp, o armonioasă personalitate, lipsită de scăperile spirituale ale celor ce nu le-au cunoscut în frageda vârstă a copilăriei", (Pr. Ştefan Dobra; „Dostoiewski şi tineretul", pg. 91).

Alt factor este *biserica*, care se serveşte de cultul divin, de predici şi de sfintele taine, ca de cele mai bune mijloace.

Dar noi vom stărui mai mult asupra mijloacelor de educaţie religioasă ale *şcoalei*.

Şcoala are două feluri de mijloace şi anume: 1. Cele scolastice-teoretice ca: religia şi întregul învăţământ. Ele ţintesc clarificarea minţii cu o concepţie religioasă precisă şi formarea convingerilor. Şi 2: cele practice, cari prin deprinderi întregesc şi înviorează convingerile.

Mijloacele practice sunt:

1. Amintirile bune
2. Rugăciunea
3. Contemplarea naturii
4. Munca şi faptele bune
5. Citirea Sfintei Scripturi şi a cărţilor religioase
6. Excursiile şi arta religioasă
7. Serbările religioase.

Să le luăm pe rând:

1. Scriitorul rus Dostoiewsky a pus cu multă stăruinţă şi duioşie problema *amintirilor religioase* din familie şi şcoală.

„Amintirile religioase câştigate din copilărie, constituesc în viaţa spirituală a individului, fondul religios moral, care va determina oricând acte, ce adesea nu pot fi explicate.

Copilăria trăită în duhul credinţei creştine este baza cea mai solidă şi garanţia sigură a unei personalităţi fructuoase", (Pr. Ştefan D. Dobra, op. cit., pag. 85.

Amintirea momentelor de religiozitate din copilărie constituesc îndemnuri sau reţineri în actele vieţii. Amintirea clipelor când mergeam la biserică cu părinţii, sau când ne rugam lui Dumnezeu în şcoală, cerându-I ceva sau mulţumindu-I, sunt momente înduioşătoare, care ne măresc nevoia după Dumnezeu. Amintirile copilăriei sunt puncte luminoase, pe care toată umbra vieţii nu le poate stinge.

Aceste amintiri păstrate în subconştient, vor apărea în clipele grele ale vieţii, fiind atunci prilej de recreaţie sufletească, de renaştere spirituală şi poate chiar un mijloc de mântuire.

„Să procurăm deci cât mai multe amintiri bune copiilor, este imperativul categoric de azi".

2. Un alt mijloc important este *rugăciunea*. Prin ea omul stă de vorbă sincer cu Dumnezeu. Ea îţi dă mulţumirea unei realizări şi încrederea într'o nouă izbândă.

Dar se pune întrebarea, cum trebue să ne rugăm?

Pedagogul Pestalozzi în lucrarea sa: „Leonard şi Gertruda" zice: „Ceasul de rugăciune de seară şi dimineaţă, pentru aceasta e rânduit ca să nu pierdeţi din minte lucrul acesta niciodată. Căci omul care s'a deprins a mulţumi ori a se ruga lui Dumnezeu, acela nu e niciodată fără frâu în bucurii şi fără mângâere în necazuri. Tocmai de aceea copii, omul trebue să caute a fi liniştit şi senin, mai ales în ceasul de rugăciune. Aţi văzut când mulţumiţi tatii pentru ceva, nu strigaţi şi nu săriţi în sus, ci liniştiţi şi cu vorbă puţină îl cuprindeţi de gât. Iar când sunteţi mişcaţi până în adâncul sufletului, atunci vă vin lacrimi în ochi.

Vedeţi copii, tot aşa se cuvine să se poarte omul şi către Dumnezeu. Când vă bucuraţi din suflet pentru binele ce revarsă peste voi şi când vă împinge inima să-i mulţămiţi, se înţelege că nu faceţi vorbă multă şi gălăgie, ci ochii vi se umplu de lacrimi, că tatăl vostru din cer este aşa de milostiv. Vedeţi, dragii mamei, aşa dar rostul rugăciunii este ca omul să rămână mereu în sufletul lui mulţumitor către Dumnezeu şi către semenii săi. Şi cine se roagă cu tot dinadinsul, acela are şi purtări drepte şi e iubit de Dumnezeu şi de oameni, toată viaţa sa" (I. H. Pestalozzi: „Leonard şi Gertruda", p. 124—125). Rugăciunea are însă valoare şi mai mare

lumii acesteia. De pildă el va trebui să fie împotriva organizării de petreceri cu dansuri aţâţătoare şi beuturi ameţitoare de către Casa Culturală. Dacă punctul de vedere al Evangheliei nu e respectat, preotul trebuie să se reţină dela manifestaţiile Casei Culturale la cari nici Stăpânul său Iisus n'ar putea lua parte.

Totuşi în ofensiva sanitară la sate şi în ofensiva culturală în genere, la sate, preotului îi revine un loc de frunte. Preotul trebue să fie conştient de chemarea lui în aceste vremuri şi în aceste împrejurări. Locul lui nu-l poate ocupa nimeni. Dacă el nu va fi acolo unde-l cere misiunea lui, locul acela va rămânea gol în viaţa poporului. Va fi o spărtură în frontul luminii. O spărtură primejdioasă, prin care întunerecul şi moartea va continua să năvălească în viaţa satelor noastre.

Oare se va putea face vinovat preotul de o asemenea dezertare? Deci să ne trezim şi să ne înarmăm cu dragoste. Căci dragostea ne dă toată puterea şi toate armele de cari avem lipsă in lupta sfântă ce ne aşteaptă.

Să ne întrebăm totdeauna şi foarte serios: *Ce ar face Domnul Hristos dacă ar fi în locul nostru? Ce ar face sfinţii Apostoli în slujba noastră, printre sătenii noştri?* Intrebarea aceasta ne va fi de mare folos în toate împrejurările vieţii, căci ea ne va lămuri toate nedumeririle şi ne va da puteri şi curaj în toate greutăţile misiunii noastre.

Şi să avem mereu în minte pilda Samarineanului milostiv. Căci par'că a fost spusă mai ales pentru noi preoţii.

Preot **Nicolae Vonica**

Episcopia Timişoarei

Publicăm mai jos actul prin care, potrivit articolului 3 din Decret-lege dela 7 Noemvrie 1939, I. P. Sf. mitropolit *Nicolae* a desemnat pe P. Sf. episcop *Andrei* al Aradului ca locţiitor de episcop al eparhiei celei noui, până la alegerea şi instalarea titularului.

Nr. 220/1939 M.

P. S. Sale

Dr. ANDREI MAGIERU
Episcop

Arad

In temeiul art. III din Decretul Lege Nr. 3998 din 7 Noemvrie 1939, pentru înfiinţarea Episcopiei Timişoarei publicat în Mon. Of. Nr. 259 din 8 Noemvrie 1939, desemnăm pe P. S. Voastră ca locţiitor de episcop al Eparhiei Timişoara până la alegerea şi instalarea titularului ei.

Prea Sfinţia Voastră va organiza şi conduce noua eparhie, numind în mod provizoriu trei consilieri referenţi ai consiliului eparhial, care prin derogare dela art. 144 din Statutul pentru organizarea Bisericii ortodoxe române, vor exercita şi atribuţiunile secţiilor consiliului eparhial până la constituirea adunării eparhiale şi vor delimita deasemenea circumscripţiile electorale pentru alegerea a 60 membri, 20 clerici şi 40 mireni ai adunării eparhiale.

Lucrările consilierilor referenţi vor fi ratificate de adunarea eparhială.

Vă rugăm ca îndată ce vor fi delimitate circumscripţiile electorale, să binevoiţi a publica alegerile de membri ai adunării eparhiale în conformitate cu Statutul de organizare şi cu regulamentele în vigoare şi a convoca adunarea eparhială spre a verifica mandatele şi spre a se constituì.

Constituirea se va aduce la cunoştinţa Consistorului Mitropolitan precum şi Consiliului Central Bisericesc, spre a se convoca Colegiui electoral în vederea alegerii Episcopului.

Suntem convinşi că această lucrare pregătitoare pentru organizarea Episcopiei Timişoarei, Prea Sfinţia Voastră veţi îndeplini-o cu aceiaşi înţelepciune şi dragoste cu care aţi contribuit la înfiinţarea ei.

Poporul nostru dreptcredincios din Banat va primi-o cu bucurie şi mulţumire, fiindcă prin înfiinţarea ei îşi vede înfăptuită o vie dorinţă, pentru care a luptat şi pe care şi-a susţinut-o prin glasul stăruitor al fruntaşilor săi clerici şi mireni vreme îndelungată.

Noi rugăm pe bunul Dumnezeu să sporească harul cel mântuitor de suflete în mijlocul poporului nostru şi prin nou înfiiţata episcopie din inima Banatului.

Primiţi, Vă rugăm Prea Sfinţia Voastră ale Noastre întru Hristos frăţeşti îmbrăţişări.

Sibiu, 16 Noemvrie 1939.

NICOLAE
arhiepiscop şi mitropolit

Nr. 408/1940.

Aviz

In ziua de 3 Februarie a. c. se împlinesc 70 de ani dela încetarea din viaţă a mecenatelui Emanuil Gojdu, mare filantrop şi iubitor de Neam.

Indrumăm On. Cler să slujască în acea zi parastas şi să explice credincioşilor, dragostea de Biserică şi de Neam a acestui fiu vrednic al Bisericii noastre. La parastas să fie conduşi elevii de şcoală, tineretul Societăţii Sf. Gheorghe şi membrii societăţilor religioase locale şi consiliul parohial.

Sibiu, 15 Ianuarie 1940,

Consiliul arhiepiscopesc

Bunii patrioţi la datorie

Ţara face apel la toţi supuşii ca să contribue la opera de înzestrare a armatei.

Statul, deşi avea dreptul, n'a vrut să sporească nici impozitele, nici să recurgă la expedientul intlaţiei, ci s'a oprit la ideea »Bonurilor pentru înzestrarea armatei«, ce s'a dovedit bună şi în alte ţări.

Ţara cere sprijin nepreţuit pentru cheltuielile mari ale pregătirii armatei, atât din prisosul bogatului, cât şi din economia săracului.

Bonurile de înzestrare a oştirii nu reprezintă însă o jerifă, pentru nici o categorie de subscriitori, ci, dimpotrivă, ele ofer plasament sigur şi sânt scutite de orice impozit sau taxe.

Dat fiind scopul urmărit, aceste bonuri trebue să înfăţişeze fapta hotărâtă a tuturor acelora cari iubesc patria română, gestul care să dovedească, din timp de pace, că România se poate bizui pe dragostea acelora ce o doresc mereu mare şi puternică.

INFORMAŢIUNI

Exemplu *cu adevărat grăitor a dat Măria Sa Marele Voevod Mihai de Alba-Iulia prin faptul că dăruieşte diurna de senator de drept, pe lunile Decemvrie 1939 şi Ianuarie 1940, pe seama înzestrării oştirii, în mijlocul căreia a prăznuit, împreună cu augustul Său Părinte, marile sărbători creştineşti din iarna aceasta.*

Numărătoarea locuitorilor ţării. Ultima numărătoare generală s'a făcut în 31 Decemvrie 1930. Trecând de atunci zece ani, ar urma ca în cursul anului 1940 să se facă noul recensământ al locuitorilor României, — o lucrare împreunată cu mari cheltuieli. Datele provizorii, ale institutului central de statistică al ministerului de interne, arată că ţara noastră are astăzi cam 20 milioane de locuitori.

O conferinţă de protopopi ai eparhiei Clujului s'a întrunit, ca şi în anii precedenţi, la reşedinţa episcopală din Cluj, în ziua de 4 Ianuar 1940. Conferinţa, sub preşedinţia P. S. episcop *Nicolae* Colan, a desbătut o serie de probleme de interes general bisericesc, asupra cărora nu vom întâzia să revenim.

In episcopatul ortodox din străinătate s'au produs următoarele schimbări: Arhiepiscop şi Mitropolit al Atenei a fost numit, în locul decedatului Crisostom Papadopol, fostul episcop de Trapezunt *Crysanthos*, în timpul din urmă delegat al Bisericii greceşti pe lângă patriarhia din Constantinopol. — Fostul mitropolit de Leontopolis, *Crystofor II*, este designat patriarh ortodox al Alexandriei.

Aviz. Adunarea generală a Colegiului Medicilor, filiala Sibiu, convocată pe ziua de 28 Ianuarie 1940, se amână din ordinul Ministerului Sănătăţii, până la noui dispoziţii. — Preşedinte *Dr. Stoichiţia.*

ŞTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, în 21 Ianuarie 1940, va predica părintele diacon *N. Mladin.*

CARŢI ŞI REVISTE

Iubirea Ortodoxiei, Arad, 1939. Tip. Diec. Broşură de 64 pag. Preţul Lei 20. Cuprinsul: Cuvânt înainte, semnat de *Il. V. F.*, şi cinci lucrări despre subiectul: De ce iubim ortodoxia?

Păr. Il. V. Felea, în Cuvântul înainte, arată că procurorul dela Tribunalul Arad, dl Ioan Blănaru, a pus la dispoziţia rectoratului Academiei teologice din Arad, suma de două mii de Lei şi zece acvarele, pentru a se distribui ca premii celor mai buni predicatori dintre studenţii teologi. Cinci din lucrările prezentate la concurs, şi rostite în capela Academiei, se dau publicităţii în această broşură, în urma hotărârii consiliului profesoral dela Academia teologică. Publicarea face deosebită cinste atât tinerilor studenţi, cât şi şcoalei în care se pregătesc pentru a-şi închina munca de harnici preoţi în folosul Bisericii şi al Neamului.

Sub stindardul Astrei, două decenii de activitate în Despărţământul Reghinului (1919—1939), de *Vasile Netea*, cu o prefaţă de prof. Dr. Iuliu Haţieganu, tribunul „Şoimilor Carpaţilor". Cluj, Tip. „Studio", 1939. Pag. 78. Preţul?

Cartea dlui V. Netea prezintă activitatea culturală, medicală şi economică a unui despărţământ dintre cele mai strădalnice ale Asociaţiunii „Astra", scoţând la iveală meritele deosebite ale localnicilor, în deosebi ale actualului preşedinte al desp. Reghin, dl Dr. Eugen Nicoară, cari toţi împreună au realizat un bogat program de muncă folositoare obştei.

Revista Teologică. Organ pentru ştiinţa şi viaţa bisericească, apare lunar, sub patronajul I. P. S. Mitropolit *Nicolae.* Abonamentul pe un an: 260 lei. Redacţia şi administraţia: Academia teologică, Sibiu, strada Mitropoliei 24—28. Redactor: prof. *Dr. Grigorie T. Marcu.* — Numerii 1—2 pe Ianuarie – Februarie cuprinde: DiaconDr. Grigorie T. Marcu: Treizeci de ani de luptă ortodoxă. Preot Dr. Ilarion V. Felea: Biserica ortodoxă în cultura românească. Dia-

---

când se face desinteresat şi pentru alţii, chiar şi pentru aceia, pe care-i considerăm păcătoşi, căci rugăciunea se bazează pe dragoste, şi dragostea nu poate supăra pe Dumnezeu.

3. *Contemplarea naturii,* contribue deasemenea la desvoltarea sentimentului religios.

Cerul înstelat, un răsărit de soare, purpuriul unui amurg de toamnă, fulgerile ce brăzdează nourii cei negri şi încărcaţi de ploaie, tunetul care răsună în nemărginitul depărtărilor, trăznetul ce par'că face să troznească pământul din temeliile sale, munţii cei înalţi ale căror vârfuri se pierd în nouri, râuşorul ce murmură la poalele codrului, ne procură atâtea ocazii pentru a simţi, a pricepe şi a ne închina în faţa puterii, înţelepciunii şi a bunătăţii divine" (Fl. Cristescu, I. G. Bratu, op. cit. pag. 25).

Natura ne confirmă existenţa lui Dumnezeu, cu însuşirile unui mare şi neîntrecut artist; ne obligă să admirăm până la extaz, sublimul puterii divine; şi fără să vrem, admiraţia ochilor fizici, are răsunet şi asupra ochilor sufleteşti.

4. *Munca şi faptele bune.* Omul e făcut să muncească, căci viaţa însemnează muncă, activitate continuă. Prin muncă eul poate deveni personalitate.

Munca împiedică răul, ea poate transforma chiar mediul viciat.

„Prin muncă şi luptă vor fi cucerite independenţa şi sentimentul demnităţii personale" (Pr. Ştefan D. Dobra, op. cit. p. 143).

Este verificat adevărul: „cum munceşti, aşa gândeşti şi tot aşa vorbeşti" (S. Mehedinţi, „Altă creştere". Bucureşti 1923, pag. 21).

Alături de muncă, stau faptele bune. Ele dovedesc sentimentele de dragoste şi frăţie, faţă de semeni. Inima copilului vibrează la nenorocirea altuia şi este gata de jertfă, pentru a o alina.

Realizarea unei fapte bune, lasă impresii adânci în viaţa ulterioară a copilului.

„E frumoasă viaţa, când săvârşeşti fapte bune şi drepte".

5. *Sfânta Scriptură şi cărţile religioase* sunt un mijloc desăvârşit de educaţie religioasă.

O lectură, din Sfânta Scriptură este totdeauna răspunsul la o îndoială. Ea uşurează sufletul de grijile zilnice.

„O mică sămânţă aruncată în sufletul pios al copilului, nu va pieri niciodată, ci va rămâne până la sfârşit ca un fruct luminos şi ca o sublimă amintire" (Pr. Ştefan D. Dobra, op. cit. pag. 100).

Citirea Sfintei Scripturi şi a cărţilor religioase (viaţa sfinţilor şi martirilor), ne face să trăim în mod mistic viaţa reală a acestora, ceea ce ne oţeleşte şi ne încurajează în viaţa noastră. Iată ce spune Sfântul Ioan Damaschinul: „Să ne apropiem de această prea frumoasă grădină a Sfintei Scripturi, de această grădină binemirositoare, aşa de dulce şi de frumoasă, ce ne delectează urechile prin cântece variate de păsări spiritulale şi divine ce ating inimile noastre, le mângâe în tristeţea lor, le îndulceşte mânia şi le umple de o eternă bucurie" (Pr. M. Bulacu, „Pedagogia creştină ortodoxă", Bucureşti 1935, p. 454).

Importanţa şi frumseţea cărţilor sfinte au arătat-o şi pedagogii laici ca: Pestalozzi, Comenius, Foerster.

6. *Excursiile şi arta religioasă* ne întăresc în mod concret sentimentul religios. Vizitarea monumentelor religioase, a bisericilor, muzeelor, expoziţiilor, constitue bune mijloace intuitive pentru desvoltarea sentimentului religios. Materialul bogat al acestor instituţii, dovedeşte copilului, forţele creatoare ale credinţii.

Cântările religioase impresionează mult, încât copilul simte o adevărată stare de evlavie.

7. *Serbările şcolare,* formează unul din cele mai bune mijloace.

Sentimentele religioase ale copilului se pot cu aceste ocazii exterioriza. In pregătirea lor pentru serbare, ei pun toată energia, dragostea şi pasiunea.

Coruri, poezii, piese religioase, sunt o formă maestoasă, de exprimare a naturii bune a copilului. Dintre praznicile pe care copiii le sărbătoresc, cel mai iubit este naşterea Mântuitorului. Şi aceasta e firesc, deoarece Iisus a fost pruncul bun, mântuitor, pe care toată lumea l-a iubit şi-l iubeşte şi de care copiii se simt deosebit de apropiaţi.

Serbările religioase sunt popasuri în viaţa cu prea multe preocupări de ordin material; popasuri ce lasă dâre adânci în fiinţa copilului, dâre care ard continuu, mai încet sau mai tare şi care odată vor putea îmboldi, sau opri dela o acţiune.

Prinosul pe care-l aduc copii azi sub forma unui joc serios, va reaminti omului de mâine clipe de duioşie, par'că mai bune şi mai curate.

Atunci, în goana şi în puzderia preocupărilor zilnice, se va reîntoarce cu gândul, o clipă măcar, îndărăt şi-şi va aduce aminte că: „nimic nu se face fără credinţă şi fără o pasiune" (Al. Vlahuţă).

Fie ca amintirile pe care le lăsăm şi prilejuim copiilor sau elevilor noştri, să-i ducă spre mântuire.

Prof. **Septimia P. Gherman**

con Nicolae Mladin: Pe urme voevodale. Preot D. Veştemean: Situaţia monahilor români din Sf. Munte Athos. Mircea Munteanu: Biserica veche ortodoxă din Orăştie (contribuţii la istoricul bisericii). Dr. Grigorie T. Marcu, Diacon Iosif E. Naghiu şi Nicolae Iorga: Atitudini: Monarhul în concepţia ortodoxă. Alţii despre Ortodoxia răsăriteană. Religiositatea poporului român. Educaţia religioasă a studenţimii în cadrele F. R. N. Fiedler. Dr. Grigorie T. Marcu, Preot Dr. Spiridon Cândea, Diacon Dr. Nicolae Balca, Nichifor Todor, Diacon Prof. P. Gherman şi Mircea Munteanu: Mişcarea literară: Pocăinţa, Spovedania şi Duhovnicia. Pedagogia inimei. Demonologia Vechiului Testament: Satan în profeţia lui Zaharia. Tradiţia dogmatică ortodoxă. Indrumătorul liturgic. Manual de tipic şi antologihon. Monografia familiei Mocioni. Anuarul Academiei teologice ort.-rom. din Caransebeş (1919—1939). Anuar festiv (1927—1937) al Şcoalei ortodoxe române de cântăreţi bisericeşti „Dimitrie Cuntan" din Sibiu. Sfânta Liturghie pe înţelesul tuturor. Gr. T. M. şi Sp. C.: Note şi informaţii: Praznicul sf. Ierarh Nicolae la Sibiu. Darul făcut de I. P. Sf. Mitropolit Nicolae ostaşilor români. Suveranul a petrecut sf. Sărbători ale Crăciunului, Anului Nou şi Bobotezii între ostaşii Săi. Biblioteca populară „Veniţi la Hristos". „Gândirea". Din nou „Raze de Lumină". „Misionarul". „Sfarmă-Piatră". Prof. I. Lupaş sexagenar. Sărbătorirea P. Sf. Episcop Tit al Hotinului. Dl Z. Păclişanu şi vlădicul năpăstuit la 1638. Logica lui Dr. Ilie Dăianu. Mărunte.

Nr. 597/940. Ep.

Comunicat

către întreg personalul bisericesc al Arhiepiscopiei ort. rom. de Alba Iulia şi Sibiu.

Se aduce la cunoştinţă că, Casa Autonomă de Finanţare şi Amortizare, voind să dea posibilitatea tuturor categoriilor de salariaţi de a contribui cu cel puţin salarul pe o lună la opera patriotică de înzestrare a Armatei, cu ord. Nr. 2697/1939 a aprobat ca plata sumelor subscrise de funcţionarii publici la Bonurile pentru înzestrarea Armatei să se poată efectua pe cale de reţinere din salar în 12 rate lunare, cu începere din luna Ianuarie 1940.

In consecinţă consiliul nostru arhiepiscopesc a luat măsurile cuvenite, ca tuturor slujbaşilor bisericeşti ai arhiepiscopiei noastre—personalul dela Centrul Eparhial, profesori, protopopi şi preoţi — cari primesc salarul dela Stat prin Consiliul arhiepiscopesc să li-se reţină salarul pe o lună, repartizându-se reţinerea în 12 rate lunare, cu începerea din luna Ianuarie 1940.

La stabilirea salarului de subscriere se va proceda după următoarele norme la calculare: din suma brută a salarului se vor scădea impozitele şi cotizaţia la Casa pensiilor, şi dacă suma fracţionară peste mii — după aceste scăzăminte — este sub cinci sute Lei se neglijază, iar dacă este peste cinci sute Lei se întregeşte la una miie Lei.

Ceice au subscris până acum în altă parte salarul pe cel puţin o lună la Bonurile pentru înzestrarea Armatei, vor avea a raporta aceasta la Consiliul nostru arhiepiscopesc cel mai târziu până la *26 Ianuarie 1940*, anexând la raport dovada eliberată de Banca sau instituţia unde au făcut subscrierea, despre suma subscrisă.

Se menţionează însă, că astfel de rapoarte cari vor intra aici după data de 26 Ianuarie 1940, nu se vor mai putea lua în considerare la ştergerea din tabloul celor cărora li-se vor face reţineri din salar pentru Bonurile de înzestrare ale Armatei.

Sibiu, 20 Ianuarie 1940.

Consiliul arhiepiscopesc

Nr. 14067/939 Bis.

Aviz oficial

Următoarele parohii vacante în care parohienii au renunţat la dreptul de alegere, se vor întregi prin numire făcută de Consiliul arhiepiscopesc din Sibiu, şi anume:

1. Măgura, din protopopiatul Băiţa.
2. Săliştioara, din „ „
3. Sulighete „ „ Deva.
4. Almaş-Sălişte, din protopopiatul Dobra.
5. Poeniţa Tomii, din protopopiatul Dobra.
6. Ardeu, din protopop. Geoagiu.
7. Cheile Cibului, din protopopiatul Geoagiu.
8. Gânţaga, din prot. Haţeg.
9. Haşdău, din protopopiatul Hunedoara.
10. Nădăştia Superioară, din protopopiatul Hunedoara.
11. Godghileşti, din prot. Ilia.
12. Godineşti, din prot. Ilia.
13. Certejul de jos, din prot. Ilia.
14. Recea Telechiană, din prot. Olt.
15. Boz, din prot. Mercurea.
16. Blăjeni-Criş, din prot. Zarand.
17. Blăjeni-Grosuri, din protopopiatul Zarand.
18. Grohot, din prot. Zarand.

Cererile de numire se vor trimite pe adresa Consiliului Arhiepiscopesc din Sibiu.

Preoţii în serviciu vor anexa la cerere „Curriculum vitae" vizat de protopopul lucului, iar ceilalţi candidaţi actele de studii.

Sibiu, din şedinţa secţiei bisericeşti dela 9 Ian. 1940.

Consiliul arhiepiscopesc

Nr. 13.251/1939

Comunicare

Se aduce la cunoştinţă că erezii după C. preot Nicolae Cerbiceanu dela parohia Vinerea, Prot. Orăştie, decedat la 28 Noemvrie 1939, în baza §-ului 5 din Regulamentul fondului de ajutorare preoţesc au ridicat dela Cassa Arhidiecezană din Sibiu, în numerar fără nici o reţinere, ajutorul preoţesc de 40.000 (patruzeci mii) Lei.

Sibiu, din şedinţa secţiei economice a Consiliului Arhiepiscopesc, ţinută la 13 Ianuarie 1940.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 1105/1939 (3) 2—3

Concurs

Pentru ocuparea postului de cântăreţ bisericesc, strana II-a, dela parohia de clasa I-a **Miercurea-Ciuc,** protopopiatul Oituz, în conformitate cu ordinul P. V. C. Nr. 7833 şi 13.158/939 Bis. se publică concurc cu termin de 30 de zile, dela prima publicare în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat în sumă de 1673 lei lunar, cu începere dela 1 Ianuar 1940, după detragerea reţinerilor legale.
2. Venitele stolare cuvenite dela strana II-a.

Vor fi preferiţi cântăreţii cu aptitudini muzicale, în stare să conducă corul sfintei biserici.

Cererile de candidare, însoţite de actele cuvenite, se vor înainta în termin oficiului protopopesc Oituz, la Poiana Sărată, judeţul Treiscaune, iar concurenţii cu preavizul acestui oficiu se vor prezenta în parohie spre a face cunoştinţă cu membrii consiliului parohial şi credincioşii.

Dat în şedinţa consiliului parohial ortodox român din Miercurea-Ciuc, ţinută în ziua de 1 Noemvrie 1939.

Pr. Ioan Borcan
preş. cons. parohial.

Ioan Rafiroiu
protopop

Citiţi, sprijiniţi şi răspândiţi ziarul

Telegraful Român

Nr. 589/940.

Aviz

Mercuri în 24 Ianuarie a. c. este aniversarea Unirii Principatelor Române. Cu acest prilej se va sluji Doxologie la toate sfintele altare, cu predică ocazională şi serbare şcolară.

La 24 Ianuarie 1859, fruntaşii din Moldova şi Muntenia şi-au afirmat libertatea şi răspunderea în faţa lui Dumnezeu şi a istoriei că vor şti să preţuiască obligaţiunile libertăţii naţionale.

Din tot sufletul nostru să dorim ca unirea realizată, atunci şi desăvârşită prin războiul desrobirii noastre, să fie consolidată şi apărată de toată suflarea românească, pe veci unită în graniţele ei naturale ale Patriei noastre.

Sibiu, 18 Ianuarie 1940

Consiliul Arhiepiscopesc

Oficiul protopopesc ortodox Sighişoara
Nr. 9/1940. (6) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III **Movile** cu filiala **Noiştat** din protopopiatul Sighişoara, se publică prin aceasta concurs cu termen de 30 zile dela întâia publicare în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Salarul dela Stat,
2. Casa parohială.
3. Sesiunea parohială în mărime de circa 16 jugăre din care 4 jugăre veche şi 12 nouă.
4. Stola obişnuită în parohie.
5. Câte o ferdelă de porumb sfărmit dela fiecare familie.

Concurenţii îşi vor trimite petiţiile lor însoţite de certificat de botez, de bacalaureat, de absolvirea Academiei Teologice, de calificaţie şi eventual de serviciu, precum şi de permisiunea de a concura la această parohie, exoperată dela Prea Veneratul Consiliu Arhiepiscopesc, oficiului protopopesc ortodox român din Sighişoara şi cu încuviinţarea subsemnatului ei se vor prezenta şi în parohie în vr'o Duminecă sau sărbătoare spre a sluji, a cuvânta şi a fi cunoscuţi de popor.

Sighişoara, la 14 Ianuarie 1940.

Oficiul Protopopesc ortodox român din Sighişoara în înţelegere cu consiliile parohiale din Movile şi Noiştat

Emilian Stoica
protopop

Nr. 1990/939. (7) 1—1

Publicaţie de licitaţie

Subsemnatul portărel pe lângă Tribunalul Sibiu, prin aceasta, publică că în baza deciziunii Nr. 500/939 şi Nr. G. II 13546/939 a judecătoriei mixte Sibiu, în favorul reclamantului Dr. Gh. Măcelar din Sibiu, reprez, prin adv. — contra — pentru încasarea creanţei de 7000 Lei şi accesorii se fixeaxă termen de licitaţie pe 29 Ianuarie 1940, ora 3 p. m., la faţa locului în Vurpăr, Nr. 184, unde se vor vinde prin licitaţie publică judiciară: 1 car, 2 porci, 500 kg. grâu, 1 hambar, mobilier de casă etc. în valoare de 7800 Lei. In caz de nevoe şi sub preţul de estimare.

Pretenziunea care e de încasat, face 5850 Lei capital, dobânzile cu 5.50 %, socotind din 1 Ianuarie 1940, iar spesele până acum stabilite de — Lei.

Intrucât mobilele cari ajung la licitaţie ar fi fost sechestrate şi de alţii şi aceştia şi-ar fi câştigat dreptul de acoperire, licitaţia prezentă este ordonată şi în favorul acestora în sensul art. XLI: 1908, § 20.

Sibiu, la 8 Ianuarie 1940.

Dr. Bacu
portărel

---

(2) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de clasa a III-a **Hălchiu,** din protopopiatul Braşov, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela întâia puclicare în Tel. Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Sesiune parohială, în suprafaţă de 24 jug. arabil şi fânaţ.
3. Locuinţă în natură cu dependinţe.
4. Stola uzitată în parohie, precum şi dela fiecare familie plată anuală lei 50, iar dela văduve 25 lei.

Cererile de concurs, însoţite de documentele necesare şi de încuviinţarea P. V. Consiliu arhiepiscopesc de a concura, se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român Braşov, în terminul fixat.

Candidaţii se vor prezenta, cu încuviinţarea prealabilă a oficiului protopopesc, într'o zi de Duminecă sau sărbătoare în parohie, spre a sluji, cânta şi predica în biserică, pentru a fi cunoscuţi de credincioşi.

Braşov, la 18 Decemvrie 1939.

Oficiul protopopesc în înţelegere cu consiliul parohial.

Dr. N. Stinghe
adm. protopresbiteral

Oficiul protopopesc ort. român Deva
Nr. 490/1939. (5) 2—3

Concurs

Se publică concurs pentru întregirea parohiei vacante de cl. III-a **Bampotoc,** cu filia Chimindia, din protopopiatul Devei, cu termen de 30 de zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salarul dela Stat.
2. Chirie dela parohie şi filie pentru locuinţă.
3. Lemne pentru încălzit, din pădurea bisericii.
4. Una măsură a 30 litri porumb dela cca 130 familii din materă şi dela cca 50 familii din filie.
5. Stola obişnuită în tract.

Cererile de concurs, cu toate actele inclusiv încuviinţarea specială din partea P. Ven. Consiliu Arhiepiscopesc, se vor înainta oficiului protopopesc, în termenul indicat.

Candidaţii se vor prezenta apoi, cu încuviinţarea prealabilă a oficiului protopopesc, într'una din Dumineci sau Sărbători, la biserică, spre a face cunoştinţă cu credincioşii.

Deva, la 22 Decemvrie 1939.

Teofil Chiffa
protopop

Nr. 781/1939 Prot. (4) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de clasa a II-a **Dâlja-mare,** protopopiatul Jiu, se publică concurs cu termin de 30 zile dela întâia apariţie în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Adăul şi stola, obişnuite în protopopiat.
3. Locuinţă cu grădină.
4. Incălzitul în forma uzitată în regiune.
5. Arenda păşunii parohiale şi a cimitirului confesional.

Cererile de concurs, însoţite de încuviinţarea de candidare dela Prea Ven. Consiliu arhiepiscopesc şi de actele prevăzute în regulamentul pentru parohii, se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român Jiu, cu sediul în Petroşani, în termenul fixat.

Candidaţii se vor prezenta, cu încuviinţarea prealabilă a oficiului protopopesc, într'o zi de Duminecă sau de sărbătoare, în parohie, pentru a sluji, predica şi cânta în biserică şi pentru a fi cunoscuţi de credincioşi.

Oficiul protopopesc ortodox român Jiu, în înţelegere cu consiliul parohial.

Petroşani, 20 Decemvrie 1939.

Ion Duma
protopop

Redactor responsabil: Prot. Dr. D. Stăniloae

Editura şi tiparul Tipografiei Arhidiecezane